

Arrest

nr. 269 337 van 3 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op het kantoor van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2022 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 februari 2022 tot teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Annick HAEGEMAN, die loco advocaat Hugues DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Thomas SCHREURS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 23 februari 2022 met een vlucht afkomstig uit Mauritius aan op de nationale luchthaven van Zaventem. Hij wordt tegengehouden aan de grens. Eveneens op 23 februari 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terughouding. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Op 23/02/2022 om 23.30 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal, werd door ondergetekende, [D.B.D.], INP de heer:

naam [A.] voornaam [L. E.]

geboren op [...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Mauritius wonende te [...]

houder van het document Paspoort Mauritius nummer [...]

afgegeven te Mauritius op : 18.12.2017

afkomstig uit Mauritius met KF2302 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en): [...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart voor onbepaalde tijd naar België te komen om zijn moeder te bezoeken en basketbal te komen spelen. Op basis van de persoonsgegevens van de moeder die betrokkene doorgaf kon de politie van Zaventem haar niet terugvinden in de databanken. Betrokkene is daarnaast ook niet in het bezit van een uitnodiging of contract van een Belgische basketbalploeg dewelke hem eventueel zou kunnen aanwerven.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

[...]

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene beoogt een verblijf van onbepaalde tijd in België om hier bij zijn moeder te verblijven. Hij is in het bezit van een terugkeerticket in mei via Dubai. Echter kan de politie van Zaventem de reservatie niet terugvinden via de website van de luchtvaartmaatschappij. Mogelijks betreft het een vals terugkeerticket. Hij is bij aankomst niet in het bezit van cash, en heeft verder twee debetkaarten zonder saldo. Derhalve voldoet hij niet aan gestelde richtbedragen voor België van 45euro per dag per persoon voor een verblijf bij een particulier.”

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt verzoeker dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cfr. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terughouding die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. De middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 34 van de Visumcode, van de artikelen 3 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 23, 25 en 96, § 2 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

« Premier grief : incompetence de l'auteur de l'acte

La décision entreprise est prise vertu de l'article 3, premier alinéa, 3° et 4° de la loi du 15 décembre 1980 L'article 3 susvisé de la loi du 15.12.1980 stipule :

La décision est prise par le ministre ou, sauf dans le cas visé à l'alinéa 1er, 6°, par son délégué. Les autorités chargées du contrôle aux frontières peuvent prendre la décision elles-mêmes dans les cas visés à l'alinéa 1er, 1° ou 2°.

En l'espèce la décision est prise par [D.,D.], contrôleur à la frontière ;

Elle est contresignée, mais uniquement en ce qui concerne la notification, par l'attaché [M.T.]

L'attaché n'est pas le Ministre (en l'occurrence , le secrétaire d'Etat Samy Mahdi)et ne précise pas agir par délégation du ministre ;

L'auteur de l'acte n'est dès lors pas compétent et la décision doit être annulée au fond et suspendue dans le cadre de l'extrême urgence ;

second grief : absence de communication du dossier administratif

Suivant l'article 47 de la Charte « Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter

Les droits de la défense sont un ensemble de règles visant à assurer un débat loyal et contradictoire, permettant à chaque partie de connaître les griefs et arguments de son adversaire et de les combattre. Le principe du contradictoire vise à garantir, dans le cadre des débats, les droits de la défense. Leur non-respect par l'administration constitue une irrégularité substantielle ;

Comme le souligne la Cour de Justice de l'Union Européenne, «les droits de la défense, qui component le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'union et consacrés par la charte » (CJUE, M.G. contre Pays-Bas, C-383/13, 10 septembre 2013, par.32).

En l'espèce, la copie du dossier a été demandée par mail le 28.02.21 en début de matinée, en mentionnant l'urgence et l'échéance du délai d'extrême urgence ce jour ;

Le conseil du requérant précisait qu'il souhaitait obtenir copie dans le délai utile du recours, ce délai expirant ce jour. Le service publicité et administration de la partie adverse n'a jamais donné suite à ce courriel dans le délai du présent recours, de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif de la requérante en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision.

Ainsi jugé par la Cour administrative de Lyon le 7 février 2017 :

« 11. Considérant qu'il résulte de l'instruction que l'avocat de Mme A...B...à demandé la copie du résumé de l'entretien individuel, qui a eu lieu le 23 décembre 2014, par télécopie du 10 mars 2015, soit antérieurement à la date de la décision attaquée du 3 juin 2015 ; qu'il est constant que les services préfectoraux n'ont donné suite à cette demande, ni par l'envoi d'une copie, ni par invitation à venir prendre connaissance surplace du document ; qu'en ne veillant pas à ce que l'avocat de Mme A... B...ait accès en temps utile au résumé de cet entretien, le préfet a méconnu les dispositions du 5 de l'article 5 du règlement du 26 juin 2013 ; 12. Considérant qu'il ne résulte pas de l'instruction que l'entretien de Mme A..B...n'aurait pas été obligatoire ; que l'avocat de Mme A...B...n'était pas présent lors de cet entretien ; que, suite au refus d'admission provisoire au séjour qui lui a été opposé, Mme A...B...s'est entourée d'un conseil, lequel devait être à même de réunir les éléments permettant de contester utilement la procédure de mise aux autorités allemandes en cours ; que, dans ces conditions, le défaut d'accès en temps utile l'avocat de Mme A..B...au résumé de son entretien individuel, l'a, dans les circonstances de l'espèce, Privée d'une garantie ; 13. Considérant qu'il résulte de tout ce qui précède que le préfet du Rhône n'est pas fondé à se plaindre de ce que c'est à tort que, par le jugement attaqué, le magistrat désigné par le président du tribunal administratif de Lyon a annulé son arrêté du 3 juin 2015 ordonnant la remise de Mme B...aux autorités allemandes .. »

Subsidiairement, l'article 6§5 de la loi du 11 avril 1994 sur la publicité des actes administratifs ne prévoit qu'un délai de trente jours pour la communication des documents administratifs demandés, même dans le cas où le délai de recours est inférieur ou égal à trente jours, ce qui ne permet pas au demandeur et/ou à son conseil d'y avoir accès en temps utile. Lorsque l'administré dispose de plus d'un mois pour introduire un recours, comme c'est notamment le cas pour saisir le Conseil d'Etat, le délai de trente jours pour la communication du dossier administratif n'est pas déraisonnable. L'article 6 précité implique une discrimination entre l'administré qui doit saisir Votre Conseil dans un délai de 5 jours et celui qui dispose d'un délai supérieur pour introduire un recours devant une juridiction administrative ;

La partie requérante sollicite que les questions préjudicielles suivantes soient posées à la Cour Constitutionnelle :

« -1. L'article 6§ 5 de la loi du 11 avril 1994 relative à la publicité de l'administration est-il compatible avec les articles 10 et 11 de la Constitution en ce que, à la suite d'une décision administrative individuelle causant grief et susceptible de recours devant une juridiction administrative, il prévoit un délai de réponse de maximum 30 jours pour la communication du dossier administratif, que le délai de recours soit supérieur, inférieur ou égal à 30 jours ?

-2. L'article 39/82 de la loi sur les étrangers n'est-il pas source de discrimination injustifiée au regard des articles 10 et 11 de la Constitution, lus le cas échéant en combinaison avec les articles 22 et 23 de la Constitution .

- D'une part, entre le requérant ayant introduit un recours en suspension d'extrême urgence et le requérant ayant introduit un recours en annulation et en suspension ordinaire.

En ce que les premiers à l'exclusion des seconds disposent de la possibilité d'invoquer des éléments nouveaux, déduits notamment de la violation des articles 3 et 8 CEDH ou des articles 22 et 23 de la Constitution. »

La décision attaquée a été prise en application de l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980 qui transpose en droit interne les obligations internationales contractées par la Belgique, mettant ainsi en œuvre le droit de l'Union ;

L'article 51 de la Charte requiert que si les États membres mettent en œuvre le droit de l'Union, ils respectent les droits tels que contenus dans la Charte, observent les principes et en promeuvent l'application, conformément à leurs compétences respectives.

La Cour souligne également qu'il ne peut y avoir de situation dans lesquels le droit de l'Union s'applique sans que les droits fondamentaux garantis par la Charte ne trouvent à s'appliquer (CJUE, 26 février 2013. no C-617/10, Akerberg, point 21) ;

Par conséquent, les dispositions fondant la décision attaquée doivent être appliquées dans le respect entre autres - du droit à un recours effectif tel que prévu à l'article 47 de la Charte ;

L'article 47 de la Charte, dont la violation est invoquée en termes de requête, dispose comme suit :

« Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article.

Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter.

Une aide juridictionnelle est accordée à ceux qui ne disposent pas de ressources suffisantes, dans la mesure où cette aide serait nécessaire pour assurer l'effectivité de l'accès à la justice. »

En vertu de cette disposition, toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés, a droit à un recours effectif en droit. Ce droit s'accompagne de l'obligation pour les États membres, obligation contenue à l'article 19, paragraphe 1, deuxième alinéa du Traité sur l'Union européenne (ci-après : TUE), d'établir les voies de recours nécessaires pour assurer une protection juridictionnelle effective dans les domaines couverts par le droit de l'Union (CJUE 16 mai 2017, *Bedioz Investment Fund*, C-682/15, point 44).

En vertu du principe de collaboration loyale qui découle de l'article 4.3 du TUE, les autorités nationales et par extension les juges nationaux, doivent en outre tenir compte de l'interprétation uniforme qui est donnée au droit de l'Union par la Cour.

Outre la réglementation primaire et secondaire de l'Union, la jurisprudence de la Cour forme ainsi une source à part entière du droit de l'Union. L'interprétation que la Cour donne à une règle de droit de l'Union, en vertu du pouvoir lui conféré par l'article 267 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, explique et précise, pour autant que nécessaire, la signification et la portée de cette prescription comme elle doit ou aurait dû être entendue et appliquée depuis le moment de son entrée en vigueur (CJUE 13 janvier 2004, *Kühne & Heitz SA*, n° C-453/00, S 21).

La Cour a déjà commenté à plusieurs reprises que ce principe de protection juridictionnelle effective des droits que les justiciables tirent du droit de l'Union, prévu à l'article 47 de la Charte, se compose de différents éléments, dont notamment les droits de la défense, le principe d'« égalité des armes », le droit d'accéder à la justice et le droit de se faire conseiller, défendre et représenter (CJUE, 6 novembre 2012, *Otis e.a.*, C-199/11, point 48 ; CJUE 26 juillet 2017, *Moussa Sacko*, C-348/16, point 32).

Il a également été rappelé que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (CJUE, 10 septembre 2013, *MG c. P-B*, C-383/13, 535, CJUE, 5 novembre 2014, *Mukarubega c. France*, C-166113, S 50).

Le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union, et ce principe doit aussi être respecté par les instances publiques de tous les États membres lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union, même si la réglementation applicable ne prescrit pas explicitement une telle formalité (voir article 51 de la Charte et les commentaires sur la Charte des droits fondamentaux Pb.C. 14 décembre 2007, éd. 303. voir aussi CJUE 18 décembre 2008, C-349/0 ; CJUE 18 décembre 2008, C-349/07, *Sopropé*, point 38 ; CJUE 22 novembre 2012, c-277/11, *MM.*, point 86 ; CJUE 5 juin 2014, C-146/14 *PPIJ, Mahdi*, points 44-46).

Il semble en l'espèce que le requérant a été entendu par le contrôle au frontière ;

Cependant aucun compte rendu de cet entretien n'a été remis au requérant et n'a été communiqué à son conseil, malgré ses demandes ;

Or, en l'espèce, d'une part il n'est pas contesté que la partie requérante n'était pas assistée de son conseil lors de l'entretien ;

D'autre part, la copie du dossier a été sollicité le 28.02.2022 en invoquant l'urgence et en indiquant le délai de recours (cfr annexes) et le service publicité et administration de la partie adverse n'a jamais donné suite à ce courriel, se contentant de répondre qu'il apporterait une réponse dans les 30 jours ouvrables, de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision ;

La partie adverse demande expressément de ne pas téléphoner ni les recontacter concernant ce dossier (sic) ni d'écrire encore, en sorte que le requérant n'a d'autre choix que d'être passif ;

La partie adverse répond :

We hebben uw bericht goed ontvangen.

Binnen de 30 dagen na ontvangst van uw vraag brengen wij u op de hoogte van het gevolg dat eraan wordt gegeven (cf. wet openbaarheid van bestuur dd. 11/4/1994).

Gelieve met betrekking tot deze vraag in tussentijd niet meer te mailen of telefonisch contact met ons op te nemen.

Afschriften van dossiers zijn vanaf de 51ste pagina betalend (cf. KB 17/8/2007). Pas na het afprinten van het dossier kennen wij het exacte bedrag dat aangerekend wordt.

Gelieve in uw vraag aan te geven of u een specifiek document wenst te bekomen. Dit heeft immers een impact op de aangerekende vergoeding.

Raadpleeg voor meer info onze FAQ via <https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Documents/FAQOpenbaarheidNL.pdf>.

Il a été jugé que : « En privant le conseil de la partie requérante de l'accès en temps utile au résumé de l'entretien individuel « Dublin », la partie défenderesse empêche ce dernier de réunir les éléments nécessaires à la contestation de la décision attaquée, entrave les droits de la défense de la partie requérante et viole une garantie fondamentale instituée par le droit de l'Union dont l'article 5 du Règlement Dublin III constitue l'expression « (cce, n° 213717 du 10.12.2018) ;

Cet arrêt s'applique, mutatis mutandis, au cas d'espèce ;

En effet, le requérant ni son conseil ne sont à même de vérifier en l'absence du dossier :

- la teneur de l'entretien

- qu'il a été effectué dans une langue que le requérant comprend (la décision est en néerlandais et le requérant est mauricien, francophone)

- que les aspects de sa vie privée (art8) avec sa amman en Belgique ont été pris en compte

- la nature et la fiabilité des vérification de la l'identité de la maman en Belgique et de la solvabilité des cartes de débit du requérant (comment cela a-t-il été vérifié alors qu'est de l'ordre privé, notamment quant au n° de code de ses cartes ?)

-La nature et la fiabilité des vérifications faites par la police Quant au ticket de retour en possession du requérant ;

Il y a dès lors lieu de suspendre la décision entreprise ;

On rappellera que l'administration se doit de prendre ses décisions avec toute la minutie nécessaire et suffisante, ce qui implique également pour l'Administration une obligation de prendre connaissance de tous les éléments de la cause, en ce compris non seulement les éléments portés à sa connaissance par le demandeur d'asile mais également en tenant compte de tous les éléments se rattachant à la cause et /ou dont la connaissance est de notoriété publique, e.a par la diffusion qui en est faite ou en raison du fait que ces informations sont à sa disposition;

Par ailleurs, la motivation doit faire référence aux faits invoqués, doit mentionner les règles juridiques appliquées, et doit indiquer comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent, à partir des faits mentionnés, à prendre telle décision.

En outre la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raison invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision.

Le principe de bonne administration suppose que dans l'exercice de son pouvoir et de ses compétence de refus, l'administration fasse preuve de la prudence nécessaire et que sa démarche soit raisonnable.

Cette obligation implique que l'organe administratif soupèse les intérêts en présence et que les conséquences défavorables qui résulteraient pour la partie requérante de la décision prise, ne soit pas disproportionnée par rapport aux fins que la décision est censée poursuivre ;

Troisième grief : article 8 CEDH

Le requérant est un jeune homme de 21 ans qui vient rejoindre sa maman qui vit en Belgique, ce qui n'est pas contesté par la partie adverse ;

cependant à aucun moment la partie adverse ne prend en compte la vie privée du requérant au sens de l'article 8, alors que le requérant explique précisément à titre principal qu'il vient rejoindre sa maman en Belgique ;

la seule circonstance que le contrôle aux frontières n'a pas pu retrouver la maman « dans la databank », sans plus d'explications quant aux recherches qui ont été effectuées, dans quelle databank et sous quel nom (on rappellera que l'entretien s'est déroulé avec un francophone dans un dossier manifestement néerlandophone) ne constitue pas un motif valable qui permettrait de justifier la décision. ce n'est pas parce que le contrôle aux frontières n'a pas trouvé la maman dans la databank qu'elle n'existe pas et qu'elle ne réside pas en Belgique effectivement ;

la partie adverse devait examiner si sa décision n'était pas contraire à l'article 8 de la convention européenne des droits de l'homme à partir du moment où un élément familial était invoqué ;

dans le cas d'espèce il ne ressort pas que la partie adverse à agi avec la minutie requise, une simple recherche dans la databank sans plus d'explications n'est pas un travail minutieux ;

cela a une importance dès lors que la partie adverse estime que le requérant n'a pas le montant de 45€ par jour, alors qu'il vient rejoindre sa maman qui prend évidemment en charge tout le séjour de son jeune fils, en ce sens ce n'est pas l'hypothèse d'un séjour chez un particulier comme le prétend la décision

*entreprise mais bien un séjour auprès de sa maman ce qui n'est absolument pas la même chose, la partie adverse commettant une erreur manifeste d'appréciation ;
de la même manière pour s'étonnera que la police de zaventem a pu vérifier le solde les 2 cartes de débit du requérant alors que cela nécessite en principe encore de personnel dont la divulgation excède les pouvoirs d'investigation de la police à ce stade ;
enfin aucun élément du dossier administratif ne permet d'établir que le ticket de retour via Dubaï serait effectivement un faux comme le prétend la partie adverse. La partie adverse précise d'ailleurs que c'est une supposition. une supposition n'est pas un fait établi et elle ne peut pas être invoquée contre le requérant dans la décision d'espèce ;
à nouveau la partie adverse n'a pas communiqué le dossier et le requérant ne peut pas se défendre plus avant sur ces points en l'absence de ces éléments essentiels ; ».*

3.3.2. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduid dat verzoeker de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° én 4° van de Vreemdelingenwet en enerzijds omdat hij niet in het bezit is van de documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven en anderzijds omdat hij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur van het verblijf. De concrete vaststellingen die in dit verband tekens werden gedaan, worden ook toegelicht. Deze motivering is op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.3. Verzoeker betoogt in een eerste grief dat de bestreden beslissing is genomen door een hiertoe onbevoegd persoon.

In dit verband merkt de Raad op dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet.

De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;

[...]

De beslissing wordt genomen door de minister of, behalve in het geval bedoeld in het eerste lid, 6°, door zijn gemachtigde. In de in het eerste lid, 1° of 2°, bedoelde gevallen, kunnen de met de grenscontrole belaste overheden de beslissing zelf nemen.

[...]

De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in.

[...]”

Artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 8 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt verder als volgt:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van

de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [...] artikel 3, eerste lid, 1° tot 10°, met uitzondering van 6°, en tweede en derde lid; [...]”.

Verzoeker houdt voor dat de bestreden beslissing werd genomen door grensinspecteur D.D., die hiervoor volgens hem niet bevoegd was. Hij merkt op dat de bestreden beslissing weliswaar mee is ondertekend door attaché M.T., maar dit enkel voor wat betreft de kennisgeving. Hij stelt nog dat deze attaché niet aangeeft op te treden als gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris.

In de bestreden akte kan worden gelezen dat de voormelde inspecteur van de grenspolitie op 23 februari 2022 om 23u30 verzoeker op de hoogte bracht van het feit dat hem de toegang tot het grondgebied werd geweigerd krachtens artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet en dit omwille van de vermelde redenen. Onderaan de bestreden akte staan vervolgens een handtekening van attaché M.T. en een handtekening van de betrokken inspecteur van de grenspolitie.

Het in het administratief dossier opgenomen verslag van de grenspolitie vermeldt dat zij op 23 februari 2022, na de nodige vaststellingen te hebben gedaan, om 21u25 de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte hebben gebracht. Om 23 uur 25 werd de bestreden beslissing vervolgens genomen, die om 23u30 door de grenspolitie werd betekend aan verzoeker.

Uit dit alles kan op het eerste zicht worden afgeleid dat de bestreden beslissing is genomen door attaché M.T., nadat hij de door de grenspolitie gedane vaststellingen ontving, en dat de genomen beslissing vervolgens door de betrokken inspecteur van de grenspolitie aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Mocht de bestreden beslissing door deze laatste zijn genomen, valt niet in te zien waarom de handtekening van de betrokken attaché staat vermeld op de bestreden akte. Het gegeven dat de handtekening van de attaché staat vermeld helemaal onderdaan het document doet op het eerste zicht geen afbreuk aan deze vaststelling, nu het duidelijk de grensinspecteur is die de kennisgeving heeft verricht en niet de attaché, zodat diens tussenkomst enkel valt te verklaren doordat hij de bestreden beslissing heeft genomen. De nog niet ter kennis gebrachte versie van de bestreden beslissing zoals opgenomen in het administratief dossier bevat ook enkel de handtekening van attaché M.T. en ook de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats werd door deze attaché genomen.

Er kan verder ook worden aangenomen dat de betrokken attaché waar hij de bestreden beslissing nam met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet optrad namens de bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie, ook al werd dit door hem niet uitdrukkelijk gesteld.

In de nota met opmerkingen en op ter terechtzitting bevestigd verweerder dat de bestreden beslissing werd genomen door attaché M.T. als gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Er blijkt niet dat deze attaché niet bevoegd was voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekers eerste grief is niet ernstig.

3.3.4. In een tweede grief verwijst verzoeker naar artikel 47 van het Handvest en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte. Hij voert aan dat hij, om zich te kunnen verdedigen in de voorliggende procedure, inzage heeft gevraagd in zijn administratief dossier met de mededeling dat zijn verzoek dringend was omdat de beroepstermijn in uiterst dringende noodzakelijkheid diezelfde dag nog verstreek. Hij betoogt dat het bestuur naliét gevolg te geven aan zijn verzoek binnen de beroepstermijn voor de huidige vordering en dat om deze reden zijn rechten van verdediging, zijn recht op een tegensprekelijk debat en zijn recht op een daadwerkelijk beroep in het gedrang zijn, nu hij het verslag van gehoor door de politiediensten niet kan toetsen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker voegt in dit verband een stuk 3 waaruit blijkt dat zijn raadsman op 28 februari 2022 om 9u25 per mail een verzoek richtte om inzage in zijn dossier. In deze vraag wees de advocaat er inderdaad op dat de termijn voor een vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid diezelfde dag verviel. Hierop ontving de advocaat een automatische ontvangstbevestiging (stuk 4). Diezelfde dag 's avonds diende verzoeker de huidige vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Verzoeker houdt evenwel onterecht voor dat 28 februari 2022 de laatste dag van de beroepstermijn was. Zo moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing dateert van 23 februari 2022. Zoals dit wordt

verduidelijkt in de akte van kennisgeving, beschikt verzoeker overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet over een beroepstermijn van 10 dagen in geval van een eerste verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en van 5 dagen vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel. Nu verzoeker pas op 23 februari 2022 aankwam op de luchthaven van Zaventem betreft het evident een eerste terugnrijvingsmaatregel, zodat verzoeker beschikt over een beroepstermijn van 10 dagen, vervalldag inbegrepen. Nu de vervalldag zaterdag 5 maart 2022 is, wordt – overeenkomstig § 2, tweede lid van voormeld wetsartikel – de vervalldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag, dit is maandag 7 maart 2022. Met andere woorden, de beroepstermijn is nog steeds lopende. Verzoeker, bijgestaan door een advocaat met enige ervaring in het vreemdelingenrecht, kon hiervan redelijkerwijze niet onwetend zijn.

De Raad kan dus enkel vaststellen dat verzoeker het blijkbaar zelf niet nodig heeft geacht zijn verdere beroepstermijn af te wachten, maar ervoor opteerde om op 28 februari 2022 reeds huidige vordering in te dienen. Indien verzoeker het werkelijk nodig achtte om inzage te hebben in zijn administratief dossier had hij er ook voor kunnen kiezen het einde van zijn beroepstermijn af te wachten.

Verzoekers bewering dat hij niet de mogelijkheid had om binnen de beroepstermijn in uiterst dringende noodzakelijkheid inzage te krijgen in zijn administratief dossier is, in het verlengde van wat voorafgaat, niet correct. Verzoeker heeft inzage kunnen krijgen in zijn administratief dossier voorafgaand aan de terechtzitting die plaatsvond op 3 maart 2022, dit is binnen de beroepstermijn. Zoals gezegd, was het verzoekers eigen keuze om het einde van de termijn niet af te wachten vooraleer zijn vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen. Op de terechtzitting heeft verzoeker niet aangegeven dat hij afstand wenst te doen van huidig beroep om eventueel binnen de beroepstermijn nog een nieuwe procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid op te starten. Verzoeker werd de mogelijkheid gegeven om eventuele nieuwe middelen, die hij slechts kon laten gelden na kennis te hebben genomen van stukken waarvan hij voorheen eventueel geen inzage had, aan te voeren.

In de gegeven omstandigheden kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging en het recht op een daadwerkelijk beroep zijn geschonden doordat verweerder niet onmiddellijk een antwoord verstrekke op een verzoek om inzage in het administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt bovendien weergegeven welke door verzoeker afgelegde verklaringen en welke door de grenscontrolediensten gedane vaststellingen ertoe hebben geleid dat de bestreden beslissing werd genomen. Er blijkt niet dat verzoeker enige nuttige inlichting niet zou hebben verkregen. Nu verzoeker evident zelf ook reeds aanwezig was bij het gehoor door de grensinspectiediensten kan worden aangenomen dat hij zelf weet heeft van het verloop hiervan, de taal waarin dit plaatsvond en van de hem gestelde vragen en de gegeven antwoorden. Er blijkt dan ook niet dat hij, geconfronteerd met de motieven van de bestreden beslissing, eventuele bemerkingen in dit verband niet zou kunnen ontwikkelen. Ook inzake de vaststellingen van de grenspolitie die worden weergegeven in de bestreden beslissing, zoals dat geen persoon gekend is in België met de door verzoeker opgegeven naam van zijn moeder en dat er geen saldo staat op de debetkaarten van verzoeker, blijkt niet dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om zich hiertegen te verdedigen en het eventuele incorrecte karakter van deze vaststellingen aan te tonen.

Het is weinig ernstig van verzoeker om de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid te vragen van de bestreden beslissing enkel omdat hij niet binnen dezelfde werkdag een antwoord heeft gekregen op zijn verzoek om inzage in het administratief dossier, terwijl de beroepstermijn nog zeker een week liep, maar hij zelf hierop niet wenste te wachten om zijn vordering reeds in te stellen.

Gelet op wat voorafgaat, mist verzoekers betoog in alle geval de nodige feitelijke grondslag. Deze vaststelling kan reeds volstaan om vast te stellen dat zijn betoog prima facie ongegrond is. In geen geval blijkt ook een voldoende belang bij deze grief.

Er blijkt niet dat het voor de behandeling van huidige vordering onontbeerlijk is om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen. Het stellen van een prejudiciële vraag is trouwens ook moeilijk verenigbaar met het door verzoeker aangevoerde hoogdringend karakter van de vordering, te meer nu hij zich momenteel aan de grens bevindt. Nog merkt de Raad op dat de termijnen in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur niet onder zijn bevoegdheid vallen, zodat evenmin blijkt dat hij ter zake bevoegd is om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Verzoeker lijkt tot slot ook helemaal geen belang te hebben bij de tweede prejudiciële vraag die hij wil zien voorgelegd aan het Grondwettelijk Hof, nu hij de in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet voorziene vordering tot schorsing

bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend waarvan hij zelf stelt dat deze in de mogelijkheid voorziet om nieuwe elementen omtrent de artikelen 3 en 8 van het EVRM en de artikelen 22 en 23 van de Grondwet in te roepen. Verzoeker ziet wel een discriminatie met het feit dat de indieners van een gewone vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring deze mogelijkheid niet zouden hebben, doch dit is thans niet aan de orde.

Een schending van artikel 47 van het Handvest wordt derhalve niet aangetoond. Verzoeker kan zich in dit kader evenmin dienstig beroepen op een schending van het Europeesrechtelijk beginsel van de rechten van de verdediging.

De tweede grief is niet ernstig.

3.3.5. In een derde grief voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt een jongeman van 21 jaar te zijn die zijn moeder komt vervoegen in België. Hij stelt dat dit privéleven onterecht niet in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij stelt dat de enkele omstandigheid dat zijn moeder niet kon worden teruggevonden *“in de databank”*, zonder verdere duiding inzake de ondernomen opzoeken zoals in welke databank men heeft gezocht en onder welke naam, niet kan volstaan als deugdelijk motief. Dit getuigt volgens verzoeker niet van een zorgvuldig handelen. Inzake het motief dat verzoeker niet in het bezit is van voldoende geldelijke middelen stelt verzoeker nog dat zijn mama uiteraard zal instaan voor al zijn verblijfskosten. Hij betoogt dat een verblijf bij zijn mama niet hetzelfde is als een verblijf bij een particulier. Hij is nog van mening dat de politie zijn onderzoeksbevoegdheid heeft overschreden waar werd vastgesteld dat er geen saldo staat op de twee debetkaarten die hij bij zich heeft. Niets wijst er volgens verzoeker ten slotte op dat zijn terugkeerticket daadwerkelijk vals zou zijn.

3.3.6. Deze kritiek van verzoeker handelt niet louter over artikel 8 van het EVRM, maar heeft ook betrekking op de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. De Raad onderzoekt in eerste instantie deze beginselen van behoorlijk bestuur en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet.

De bepalingen van artikel 3 van de Vreemdelingenwet moeten, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding dienaangaande (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn, *Parl.St. Kamer*, 1995/96, nr. 364/1, 100), ook worden gelezen in het licht van de Schengenreglementering.

In dit verband wijst de Raad op artikel 6 van de Schengengrenscore, dat handelt over de toegangsvoorwaarden voor onderdanen van derde landen en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

[...]

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

[...]

2. [...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

4. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen.

De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39.

De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischeques en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden.

5. [...]”.

Verzoeker betwist allereerst het motief dat is gegrond op artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt dat, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, de toegang kan worden geweigerd aan de vreemdeling die, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf.

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden verzoeker kunnen vragen om documenten over te leggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en dat bij gebrek aan dergelijke documenten verzoeker kan worden teruggedreven.

In dit verband hield verweerder er rekening mee dat verzoeker verklaarde voor onbepaalde tijd naar België te komen om zijn moeder te bezoeken en om basketbal te komen spelen. Verweerder stelde evenwel vast dat op basis van de persoonsgegevens van de moeder die verzoeker doorgaf aan de politie in Zaventem deze niet kon worden teruggevonden in de databanken. Verweerder merkte nog op dat verzoeker ook niet in het bezit bleek te zijn van een uitnodiging of van contacten van een Belgische basketbalploeg dewelke hem zou kunnen aanwerven. Hij stelde vast dat verzoeker niet in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven.

In dit verband kan in het verslag van de grenspolitie worden gelezen als volgt:

“ Betrokkene verklaart voor onbepaalde tijd naar België te komen om zijn moeder te bezoeken en basketbal te komen spelen. Hij is niet in het bezit van enige documentatie/informatie dewelke zijn reismotief kan staven.*

** Zijn moeder woont in Luik bij haar nieuwe man (zie begeleidende brief in bijlage) maar aan de hand van de gegevens opgegeven door betrokkene, kunnen we zijn moeder niet terugvinden in de ons ter beschikking zijnde databanken. (V.R.), 23 september ????)*

** Na enige tijd krijgen we telefonisch contact met iemand die beweerd zijn moeder te zijn. Volgens haar komt betrokkene documenten overhandigen voor de geboorte van haar kind. De naam die mevrouw opgeeft [M.] komt niet overeen met de naam die betrokkene opgeeft en ook deze naam kunnen we niet terugvinden in het rijksregister, ze is niet in het bezit van een verblijfskaart.*

** Betrokkene verklaart basketbal te spelen en wil hier een ploeg zoeken. Hij heeft geen gegevens of kennis van enige basketbalploeg in België of regio Luik. Hij is niet in het bezit van een uitnodiging of contract van een basketbalploeg dewelke hem eventueel zou kunnen aanwerven.*

[...]”.

Verzoeker voert aan dat de enkele omstandigheid dat zijn moeder niet kon worden teruggevonden “in de databank” niet kan volstaan als deugdelijk motief, zonder verdere duiding inzake de ondernomen opzoekingen zoals welke databank men consulteerde en onder welke naam. Verzoeker gaat er hierbij evenwel onterecht aan voorbij dat het in eerste instantie aan hem toekwam om tijdens de grenscontrole, in dit verband om verduidelijking verzocht, de nodige informatie en stavingstukken voor te leggen die het doel en de omstandigheden van zijn verblijf konden verduidelijken. Hij betwist niet dat hij, op het ogenblik dat hij werd tegengehouden aan de grens, geen enkele stavingstuk kon voorleggen dat zijn reismotief kon onderbouwen en dat de aanwezigheid van zijn moeder in België daadwerkelijk aantoonde. Niettegenstaande dit gegeven heeft verweerder zelf de moeite genomen om verdere opzoekingen te verrichten op basis van de verklaringen zoals deze op dat ogenblik voorlagen. Evenwel kon verweerder slechts vaststellen dat, op basis van de gegevens inzake zijn moeder die verzoeker doorgaf aan de politie, niemand kon worden teruggevonden in het rijksregister. Op lezing van de bestreden beslissing komt het de Raad ook evident voor dat verweerder met zijn verwijzing naar “de databanken” in de bestreden beslissing doelde op zijn eigen databank en/of het rijksregister en dat hij hierbij informatie opzocht inzake de inschrijving en het verblijf van een dergelijk persoon in België. Er blijkt niet dat het noodzakelijk was dat dit werd verduidelijkt of dat verzoeker er een voldoende belang bij heeft dit aan te voeren. Verzoeker kan op geen enkele wijze aantonen dat zijn moeder is ingeschreven in België en hier legaal verblijft.

Verzoeker toont niet aan dat enige concrete opzoeking door verweerder hem er alsnog had kunnen of moeten toe brengen vast te stellen dat zijn moeder wel degelijk in België is ingeschreven en hier (legaal) verblijft.

Verzoeker weerlegt prima facie het motief niet dat hij, hierom verzocht, niet vermocht het doel van het voorgenomen verblijf concreet te staven.

Zelfs indien moet worden aangenomen dat na het nemen van de bestreden beslissing alsnog stukken werden aangebracht bij verweerder om de aanwezigheid van verzoekers moeder in België te staven, merkt de Raad op dat verzoeker actueel terzelfdertijd aangeeft zijn moeder te komen 'vervoegen', terwijl hij geen visum voor een lang verblijf vroeg bij de Belgische autoriteiten en hij dus hooguit 90 dagen mag verblijven in België, mits is voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden. Het vervoegen van een familielid in België is iets anders dan een bezoek aan de moeder in België, waardoor hij alsnog geen duidelijkheid schept over het werkelijke doel van het voorgenomen verblijf. De verklaring van verzoeker tegenover de grenspolitie dat hij voor onbepaalde tijd naar België kwam, terwijl hij een terugkeerticket voor mei 2022 bij zich had, neemt de voormelde ambiguïteit op het eerste zicht geenszins weg.

Daarenboven blijft in alle geval ook het tweede motief overeind dat verzoeker niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf in België, nu hij bij aankomst niet in het bezit was van cash geld en hij verder slechts twee debetkaarten zonder saldo bij zich had. Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat hij hiermee niet voldoet aan de gestelde richtbedragen voor België van 45 euro per dag per persoon voor een verblijf bij een particulier.

Verzoeker is van mening dat de politie zijn onderzoeksbevoegdheid heeft overschreden waar werd vastgesteld dat er geen saldo staat op de twee debetkaarten. Dit betoog kan evenwel niet worden aangenomen, nu uit het verslag van de grenspolitie blijkt dat verzoeker zelf verklaarde dat er geen saldo staat op deze twee debetkaarten. Hij betwist thans in wezen ook niet dat er inderdaad geen saldo staat op deze kaarten. In dit verband stelde de grenspolitie verder inderdaad vast dat verzoeker voor het overige noch cash noch een officiële tenlasteneming of garantstelling kon voorleggen. Er blijkt niet dat een loutere verklaring op eer van de persoon die beweert de feitelijk partner te zijn van verzoekers moeder dat hij verzoeker ten laste wil nemen, kan gelden als officiële tenlasteneming of garantstelling. In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat onterecht of kennelijk onredelijk werd geoordeeld dat hij niet blijkt te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf. De Raad ziet ook niet in waarom een voorgehouden verblijf bij de moeder niet zou gelden als een verblijf bij een particulier en al zeker heeft dit niet tot gevolg dat verzoeker niet langer het bestaan van voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf zou moeten aantonen. De loutere bewering dat zijn mama uiteraard zal instaan voor al zijn verblijfskosten is ook niet van aard het bewijs van de voldoende bestaansmiddelen te kunnen leveren, te meer daar niet blijkt dat deze legaal in België verblijft.

Verzoeker betoogt nog dat niets erop wijst dat zijn terugkeerticket daadwerkelijk vals zou zijn. Daargelaten de vraag of verweerder al dan niet correct vaststelde dat het terugkeerticket "*mogelijk*" vals is, vermag dit gestelde in geen geval afbreuk te doen aan de determinerende vaststelling dat verzoeker niet in bezit bleek te zijn van voldoende bestaansmiddelen voor het voorgenomen verblijf. Het is dus niet noodzakelijk hierop verder in te gaan.

Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet kan overtuigen dat de bestreden beslissing is genomen op basis van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat verweerder hierbij kennelijk onredelijk of onwettig handelde. Evenmin blijkt dat de genomen beslissing onevenredig ingrijpt op verzoekers belangen. Prima facie blijkt noch een manifeste beoordelingsfout noch een schending van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel.

3.3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In dit verband wijst de Raad er allereerst op dat, rekening houdend met het gegeven dat verzoeker weliswaar verklaarde dat zijn moeder in België verbleef, maar hij hieromtrent geen stukken kon voorleggen en verweerder de gegevens van zijn moeder ook nergens kon terugvinden in de officiële databanken, niet blijkt dat het verweerder dienstig kan worden tegengeworpen dat hij in dit verband onterecht geen verdere beoordeling of belangenafweging heeft doorgevoerd.

Voor zover, ondanks het ontbreken van een officieel bewijs van verwantschap, alsnog moet worden aangenomen dat verzoekers moeder in België verblijft, wijst de Raad in het kader van de voorliggende procedure nog op wat volgt.

In zoverre verzoeker zich beroept op een gezins- of familieleven met zijn moeder die in België zou verblijven, moet worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, de reële banden tussen betrokkenen.

Uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier, meer bepaald de gegevens die de beweerde partner van verzoekers moeder na het nemen van de bestreden beslissing overmaakte aan de Belgische autoriteiten, blijkt dat verzoekers moeder in augustus 2021 zou zijn toegekomen in België voor een verblijf van drie maanden. Het lijkt er dan ook op dat voor zover verzoekers moeder inderdaad in België zou verblijven, zij momenteel in illegaal verblijf is. Zij blijkt wel een intentie te hebben om een procedure wettelijke samenwoning of huwelijk met een Belgische man op te starten, waarbij zij aangeeft zwanger te zijn van deze man. Een officiële procedure blijkt in dit verband nog niet te zijn opgestart.

Zelfs aangenomen dat verzoekers moeder inderdaad in België verblijft, moet worden opgemerkt dat zij blijkbaar zonder verzoeker in augustus 2021 naar België is gekomen en er recentelijk dus niet langer sprake was van een samenwoning. Verzoeker duidt niet waaruit een bijzondere afhankelijkheidsband met zijn moeder nog kan blijken. Een beschermenswaardig gezinsleven wordt dan ook niet concreet aangetoond.

Zelfs indien alsnog een beschermenswaardig gezinsleven zou moeten worden aangenomen, en waar de band met zijn moeder in ieder geval als een privéleven kan worden beschouwd, moet trouwens nog worden herhaald dat verzoekers moeder momenteel illegaal in België blijkt te zijn. Minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan, zodat er geen enkele verwachting kon zijn dat verzoeker en zijn moeder enig gezinsleven in België kunnen beleven. Er blijkt ook niet dat het gegeven dat verzoekers moeder zwanger is haar thans belet om samen met verzoeker te verblijven in het land van herkomst. Zij kan vanuit dit land de verdere stappen ondernemen om te huwen met een Belg en om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. In afwachting hiervan kan zij, als vreemdeling die is vrijgesteld van de visumplicht voor een kort verblijf, in elke periode van 180 dagen gedurende 90 dagen in België verblijven, mits is voldaan aan de toegangsvoorwaarden.

Er blijken ook geen hinderpalen voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst en aldaar zijn leven te hernemen. Rekening houdend met het gegeven dat zijn moeder zonder hem naar België is gekomen in augustus 2021, moet worden aangenomen dat hij er zelfstandig kan verblijven, ook zonder de aanwezigheid van zijn moeder.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er een positieve verplichting is voor België om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven toe te laten in België. Er blijkt niet dat de bestreden beslissing disproportioneel ingrijpt in het gezins- dan wel privéleven van verzoeker.

Inzake immigratie heeft het EHRM er trouwens bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Voorts verhindert artikel 8 van het EVRM niet dat de vreemdeling de noodzakelijke formaliteiten moet vervullen om aan de geldende wettelijke bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf in het Rijk te voldoen. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn moeder wordt gescheiden. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker heden het grondgebied niet mag betreden met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten en binnenkomstvoorwaarden. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aan die voorwaarden te voldoen, houdt als dusdanig geen schending in van artikel 8 van het EVRM (RvS 21 december 2007, nr. 1790(c)), minstens toont de verzoekende partij dit in casu niet aan.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.8. Verzoeker voert nog de schending aan van artikel 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 34 van de Visumcode, van de artikelen 3 en 6 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 23, 25 en 96 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, van artikel 41 van het Handvest en van de artikelen 3 en 6 en 13 van het EVRM. Verzoeker blijft evenwel in gebreke te verduidelijken waarom de bestreden beslissing zou zijn genomen met miskennis van deze artikelen. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek van de vereiste precisie, onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient nog te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

3.3.9. In zoverre verzoeker op de terechtzitting nog stelt dat hij niet op gedegen wijze werd gehoord, toont hij zulks niet concreet aan. Blijkens de stukken van het administratief dossier werd verzoeker gehoord in de Franse taal en hij geeft niet aan dat hij zich in deze taal niet voldoende zou kunnen uitdrukken. Hij wijst ook niet op concrete problemen die zich tijdens het horen zouden hebben gesteld. Deze blijken evenmin uit het administratief dossier.

3.3.10. Het enig middel is niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

I. CORNELIS